

Kâinâtın Sultânı
**Peygamber
Efendimiz**
“sallallahü aleyhi ve sellem”

İHLAS VAKFI YAYINLARI-3

İhlâs Holding ve İhlâs Vakfı'nın Kurucusu

Dr. Enver Ören

İhlâs Holding Yönetim Kurulu Başkanı

Ahmet Mücahid Ören

Hazırlayan

Ömer Faruk Yılmaz

Editör - Musahhih

Ercan Bozoğlu

Sayfa Düzeni - Grafik Tasarım

Ahmet Düzeltten

Üçüncü Baskı: Kasım 2021

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 45103

ISBN: 978-605-69372-3-1

Baskı ve Cilt:

Çınar Matbaacılık Yüzyıl Mh. Matbaacılar Cd. Atahan No: 34 Kat: 5 Bağcılar / İstanbul

Tel: + 90 212 628 96 00 (Pbx) • Fax : + 90 212 430 83 35

İhlâs Vakfı: Çobançeşme Mah. Fatih Cad. No: 1 İhlas Koleji C Blok PK 34196

Yenibosna/Bahçelievler - İSTANBUL

Tel: +90 212 451 49 00 • Faks: +90 212 503 53 00

e-posta: ihlasvakfi@ihlasvakfi.org.tr • www.ihlasvakfi.org.tr

Kitap İsteme: +90 212 451 49 00 • Faks: +90 212 503 53 00

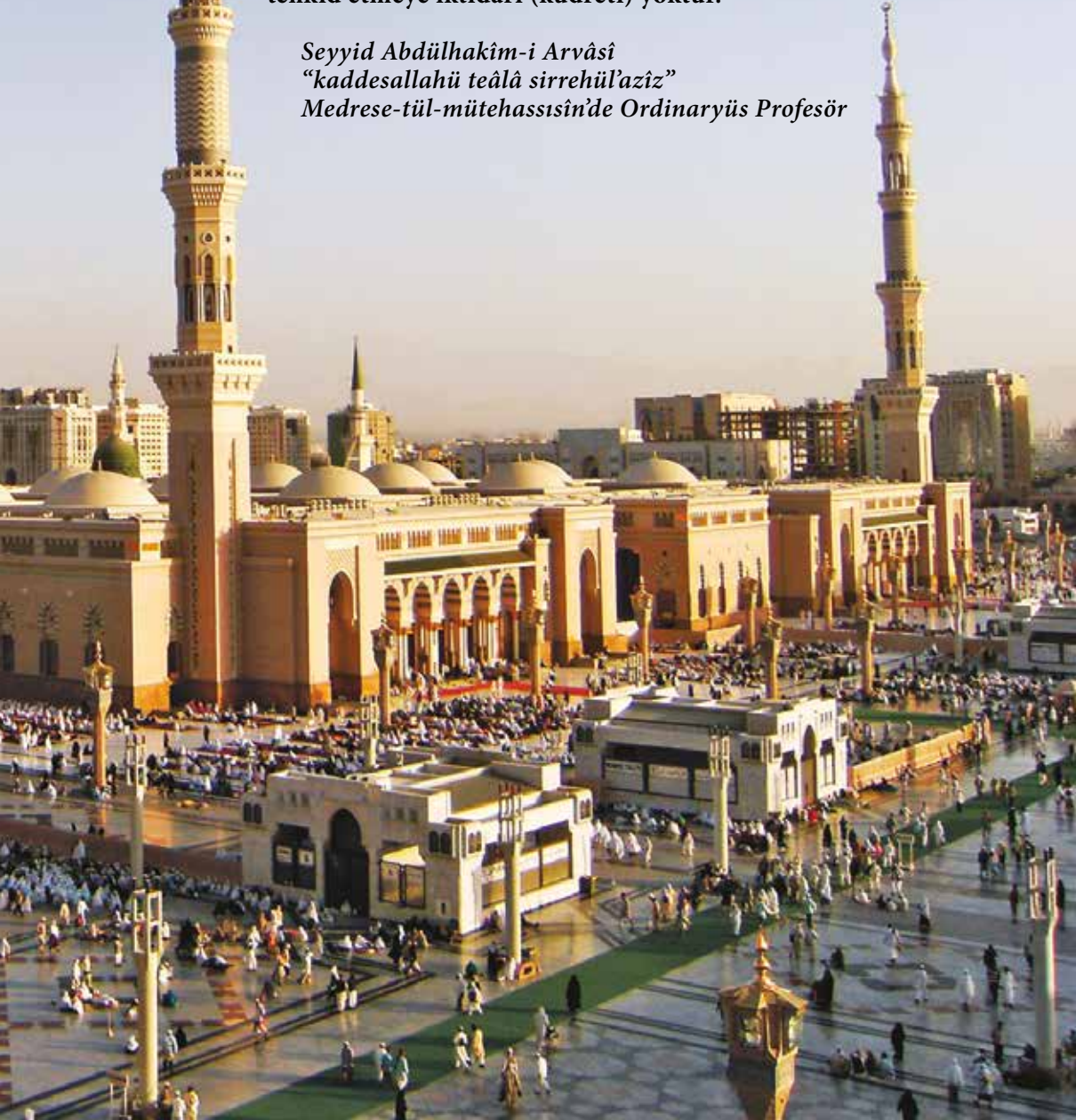
İHLÂS VAKFI
Kuruluş 1975

Mescid-i Nebî - Medîne-i Münevvere

“Her Peygamber (salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma’ın) kendi zamanında, kendi mekânında, kendi kavminin hepsinden her bakımdan üstündür. Muhammed aleyhisselâm ise, her zamanda, her memlekette, yâni dünyâ yaratıldığı günden, kıyâmet kopuncaya kadar, gelmiş ve gelecek bütün varlıkların her bakımdan en üstünüdür. Hiçbir kimse hiçbir bakımdan O’ndan üstün değildir. Bu, güç bir şey değildir. Dilediğini yapan, her istediğini yaratan, O’nu böyle yaratmıştır. Hiçbir insanın O’nu medh etmeye gücü yetmez. Hiçbir kimsenin de O’nu tenkîd etmeye iktidârı (kudreti) yoktur.”

*Seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî
“kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz”
Medrese-tül-mütehassısın’de Ordinaryüs Profesör*

TAKRİZ

Her canlıyı yaratan, her mevcûdu, her an varlıkta durduran, hepsini dehşetten koruyan Allahü teâlâ'ya hamd ediyoruz.

O'nun sevgili Peygamberi, insanların her bakımdan en güzeli, en iyisi, en üstünü olan **Muhammed aleyhisselâm**'a ve O'nun, ilim, irfân ve iyi ahlâk saçan Âl'ine, akrabâsına ve yine O'nun rûhlara şifâ olan güzel yüzünü görmekle, faydalı sözlerini işitmekle şereflenen, böylece bütün insanların en kıymetlileri olan Eshâbı'nın hepsine “radiyallahü teâlâ anhüm / Allahü teâlâ onlardan râzı olsun” ve onların izinde gidenlere de bizden salât (duâ) ve selâmlar olsun.

Allahü teâlâ, dünyada bütün insanlara acıyarak, onlara faydalı olan şeyleri yaratıp göndermektedir. Âhirette, Cehennem'e gitmesi gereken mü'minleri ihsân ederek afv edeceğini, Cennet'e kavuşturacağını bildirmektedir.

Muhammed aleyhisselâm, Allahü teâlânın nebîsi, resûlü ve habîbidir. Âdemoğullarının **seyyidi, efendisidir**. Böyle şerefli bir Peygambere inanan ve O'nun yolunda gidenler, ümmetlerin en iyileri oldular.

Cenâb-ı Hak, merhamet buyurarak bizi, O'na ümmet etmekle, nimetlerinin en büyüğüne kavuşturdu. O'na tâbi olmak, itâat etmek lazım geldiğini açıkça bildirdi. Rabbimize bu muazzam nimetinden dolayı ne kadar hamd ve şükretsek azdır.

Sevgili Güzel Peygamberimiz Muhammed “aleyhisselâm”; Allahü teâlâ'nın en çok sevdiği peygamberidir. Yaratılmış bütün insanların ve bütün meleklerin her bakımdan en üstünüdür. En güzeli ve en şerefli, en kıymetlisidir. Allahü teâlâ'nın en çok övdüğü, bütün insanlara ve cinlere peygamber olarak seçip gönderdiği, son ve en üstün Peygamber'dir.

Seyyid Abdülhakîm Arvâsî hazretleri buyurdular ki:

“Her Peygamber “aleyhimüsselâm” kendi zamanında, kendi mekânında, kendi kavminin hepsinden her bakımdan üstündür. Muhammed aleyhisselâm ise, her zamanda, her memlekette, yâni dünyâ yaratıldığı günden, kıyâmet kopuncaya kadar, gelmiş ve gelecek bütün varlıkların her bakımdan en üstünüdür. Hiçbir kimse hiçbir bakımdan O'ndan üstün değildir. Bu, güç bir şey değildir. Dilediğini yapan, her istediğini yaratan, O'nu böyle yaratmıştır. Hiçbir insanın O'nu medh etmeye gücü yetmez. Hiçbir kimsenin de O'nu tenkîd etmeye kudreti yoktur.”

Allahü teâlâ, hiçbir şey yaratmadan önce, Server-i âlem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin mübârek nûrunu yarattı. Kur'ân-ı kerîm'de Peygamber Efendimiz'e hitâben: **“Seni âlemlere rahmet olarak gönderdik”** buyuruldu.

Allahü teâlâ, bütün peygamberlerine ismini söylerken, Sevgili Güzel Peygamberimize,

“Habîbim, Sevgilim!” diye iltifât etmiştir. Hadîs-i kudside de: **“Sen olmasaydın, sen olmasaydın mahlûkâtı yaratmazdım”** buyurulmuştur.

Allahımız, her şeyi, Sevgili Peygamberimizin hürmetine yaratmıştır. Mübârek ismi, pek çok övülmüş mânâsına gelen **Muhammed**’dir. **Ahmed, Mahmûd, Mustafâ** gibi başka mübârek isimleri de vardır. “Aleyhissalâtü vesselâm.”

Îmânın asıl şartı, **Hubb-i fillah ve buğd-ı fillah**, yâni Allahü teâlânın dostlarını sevmek, düşmanlarını sevmemektir. Bu olmadıkça hiçbir ibâdet kabûl olmamakta, sâhibinin yüzüne çarpılmaktadır. Bu sebeple **Âlemlerin Efendisi**’ni sevmemiz farz olmuş ve O’nun mübârek muhabbetini kalbimize yerleştirmemiz ve güzel ahlâkı ile ahlâklanmamız emredilmiştir.

Bu muhabbetin devâm etmesi için, asırlardan beri Peygamber Efendimiz’in mübârek hayâtını anlatan kitaplar yazılmıştır; hâlen de yazılmaktadır. Daha doğrusu O’nun mübârek ismi ile bereketlenilmektedir. Bu bereketten istifâde edilmesi ve O’nun sevgisinin kalblerimize dolup taşması için, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarından uzun tedkîkler yapılarak hazırlanan **Kâinatın Sultânı, Resûlullah Efendimiz**’in, güzeller güzeli Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” mübârek hayâtını okumanızı tavsiye ediyoruz. Emegi geçenlerin hepsinden Allahü teâlâ razı olsun.

Cenâb-ı Hak, hepimizin kalbini Peygamber “aleyhissalâtü vesselâm” Efendimiz’in muhabbeti ile doldurup, bizleri Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği doğru yolda bulundursun! Âmîn!..

Dr. Enver Ören

Kâbe-i Muazzama ve Mescid-i Harâm Mekke-i Mûkerreme

TAKDİM

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Allahü teâlâyâ hamdü senâlar olsun. Onun habîbi, sevgilisi, insanların her bakımdan en güzeli, en üstünü olan Kâinâtın Sultânı Efendimiz Muhammed Mustafa “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”e ve Onun iyi ahlâk ve ilim saçan Âline, yani akrabâsına ve Eshâbının hepsine “rıdvanullahi teâlâ aleyhim ecma’in” bizden hayırlı düâlar ve selâmlar olsun!

Muhterem Okuyucularımız!

Allahü teâlâ kullarına merhamet ederek insanları terbiye etmek, iyi ve kötü huy-ları öğretmek, dünyada ve âhirette mes’ûd olmaları, rahat ve huzûr içinde kardeş-çe yaşamaları ve kendine kulluk vazîfelerini bildirmek için Peygamberler gönder-di “aleyhimüsselâm”. Bu mu’allimlerin en yükseği olarak da habîbi olan Sevgili Peygamberimiz Muhammed “aleyhisselâm”ı seçti. Dünyanın her yerinde, kıyâmete kadar gelecek olan bütün insanların ve cinlerin Peygamberi olduğunu bildirdi. Ona gönderilen İslâm dini ile önce göndermiş olduğu bütün dinlerin hükmünü bitirdi. Onun dini, bütün dinlerin en üstünü ve sonuncusu oldu. Böylece iyiliklerin hepsi, terbiye üsûllerinin cümlesi, Onun parlak dininde yer aldı. Artık eski dinlerle amel etmek câiz olmadı.

İki cihân se’âdetine kavuşmak, âhirette Cehennemden kurtulmak, Muhammed “aleyhisselâm”ın peygamberliğini tasdîk ederek, İslâmiyyete tâbi’ olmakla müm-kündür. Bu da, kelime-i tevhîdin “**Lâ ilâhe illallah ve Muhammedün Resûlullah**” iki kısmına birlikte inanmağa bağlıdır. Onun için Peygamber Efendimizin “sallal-lahü aleyhi ve sellem” bildirdiklerinin hepsine inanmak, Ona ve ismine hürmet et-mek, Onun sünnetlerini yapmak ve yaymak, Onun güzel ahlâkı ile huylanmak, Âlini ve Eshâbını ve ümmetini sevmek lazımdır. Onun gösterdiği yolda giden, Allahü teâlânın sevgisine kavuşur. Ona tâbi’ olan, itâat eden Allahü teâlâyâ sâdık kul olmak se’âdetine erer. En büyük se’âdet de işte budur.

Allahü teâlâ, her şeyden evvel, yâni hiçbir şeyi yaratmadan önce, **kendi nûrundan**, Sevgili Güzel Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın mübârek nûrunu yarattı. Bu nûra, “**Nûr-ı Muhammedî**” denir. **Onun güzel nûrundan** da; Cennetleri ve bütün kâinâtı, yaşadığımız bu dünyayı, her şeyi, hepimizi yarattı. Yani bütün kâinât ve hepimiz, Sevgili Peygamberimizin şerefine ve hürmetine yaratılmış olduk. Dolayısı ile Sevgili Peygamberimiz hepimize bir rahmet oldu. Bunun için de Allahü teâlâ, Kur’ân-ı kerîm’de Peygamber Efendimiz’e hitâben: “**Seni âlemlere rahmet olarak gönderdik**” buyurdu.

Peygamberlik makamının en yükseği “**Hâtem-ül enbiyâ**” olmak makamıdır ki,

Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâma mahsustur. Allahü telââ, bütün isimlerinin ve sıfatlarının kemâllerini, üstünlüklerini Onda toplamıştır. Ondan üstün bir kimse yaratmamıştır. Cenâb-ı Hak, bütün peygamberlere isimleriyle hitâb ederken, Sevgili Güzel Peygamberimize, **“Habîbim (Sevgilim)!”** diye iltifât etmiştir. Hadîs-i kudsîde; **“Sen olmasaydın, sen olmasaydın hiçbir şeyi yaratmazdım!”** buyurması, Sevgili Peygamberimizin, bütün insânlardan ve meleklerden dahâ üstün olduğunun vesikası olmuştur. Allahü teâlânın varlığını O açıklamış, her şeyin yaratıcı olan cenâb-ı Hak, Onun rızâsını almak istemiştir.

Bütün varlıklar, Onun mübârek rûhundan feyz almışlardır. Peygamberler dahi, Onun hayât veren deryâsından bir yudum içmekle Peygamberlik derecelerine yükselmişler; Evliyâlar, Onun sonsuz denizinden bir damla tatmakla muratlarına ermişlerdir. Yeryüzündeki melekler, Onun hizmetçileri, göklerdeki de âşıkları olmuşlardır.

Allahü teâlâ, Resûlullah “sallallahü aleyhi vesellem” Efendimize olan muhabbetini, Kur’ân-ı kerîmin kalbi olan Yâsîn sûresindeki **“Yâsîn”** kelimesiyle bildirmiştir ki, **“Yâsîn: Ey benim bahri yakînimin sebbâhı; ilm, ma’rifet, rahmet ve muhabbet deryamın dalgıcı olan Habibim!”** demektir.

Bu deryanın ismini duyan evliyâlar; ömürlerinin her safhasında Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin aşkı ile yanıp tutuşmuşlar, yanık feryâdlar, içli gözyaşları ve yakıcı mısralarla bu aşklarını dile getirmişlerdir. Bu muhabbet deryasından en büyük pay alanlardan Mevlânâ Hâlid-i Bağdadî hazretleri bir kasidesinde:

**Server-i âlem, sana âşık olup da, yanarım!
Her nerede olsam, o güzel cemâlin ararım.
Kâbe kavseyn tahtının sultânı sen, ben bir hiçim,
Misafirinin dememi, saygısızlık sayarım.
Her şey cihanda senin şerefine yaratıldı,
Rahmetin bana da yağsa, o ân olur behârim...**

diyerek aşkını dile getirmiştir.

Bir kimse Müslimân olduktan sonra, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarından Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın hayâtını okur, güzel ahlâkını öğrenirse, îmânı kuvvetlenir. Onu sever, itâat eder. Itâat eden, Onun yolunda olur. Onun yolunda olan, fıkıh ve ahlâk ilmini öğrenir. Doğru ilim ve îmân sâhibi olur. İyi ve fenâ huyları, faydalı ve zararlı işleri anlar. İyi işleri yapıp, dünyada kâmil, kıymetli, mes’ûd ve bahtiyâr bir insan olur, se’âdete kavuşur. İşleri muntazam ve kolaylıkla hâsıl olur. Dünyada rahat, huzûr içinde yaşar. Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşur. Kendisini herkes sever. Âhirette de, Allahü teâlânın merhametini, mükâfâtlarına nâil olur. Sevgili Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” şefâatine ve sohbetine kavuşur. Nitekim Resûlullah Efendimiz, **“Kişi sevdiğiyle berâber olacaktır”** buyurdu.

Hüseyin Hilmi bin Saîd hazretleri buyuruyorlar ki, *“Bir hizmet ne kadar çileliyse, o kadar uzun ömrlü olur. Meselâ, İslâmiyyet’in gelişi, yayılması, başdan aşağı çiledir. Peygamber Efendimiz “aleyhissalâtü vesselâm” İslâmiyyet’i tebliğ ederken; Âdem aleyhisselâmdan kıyâmete kadar hiçbir Allah’ın kulu Onun çektiği acıyı, çileyi çekmemiştir ve çekmeyecektir. Nitekim Efendimiz, “Benim çektiğim acı gibi hiçbir Peygamber acı çekmedi” buyurdular. Hâlbuki, Allahü teâlânın en sevdiği kulu idi. Öyle bir kul ki; bütün kâinât, yer, gök, her şey Onun hürmetine yaratılmışdı. İşte bu çile, Cenâb-ı Hakkın, O kulunu çok sevdiğinin alâmetidir. Çünkü aşkda merhamet olmaz. İnsan sevdiğini üzer. Bu yolun sünneti, çile çekmektir. Çilenin büyüğü küçüğü, hizmetin büyüklüğüne bağlıdır. Onun için İslâmiyyet, kıyâmete kadar bâkî kalacaktır.”*

Bu kitabımızda; işte böyle şerefli, böyle yüce bir Peygamberin “aleyhissalâtü vesselâm” hayatının satırbaşlarından bir nebzecek de olsa bahsetmeye, daha doğrusu Onun mübarek ismiyle bereketlenmeye çalışacağız.

Bu kitapda; Sevgili Peygamberimizin, insanların dünyada rahat, Cennette mes’ud olması, Cehennemde yanmaması için ne sıkıntılar, ne acılar, ne üzüntüler çektiği, ne dert ve belalara katlandığı, ızdıraplarla dolu olan hayatı anlatılmaktadır.

Annesinden doğduğu ân secdeye kapanıp, **“Ümmetim! Ümmetim!”** diye feryat etmesi; Mirac’da yüzlerce defa Allahü teâlâdan ümmetinin bağışlanmasını istemesi; vefâtı ânında Cenâb-ı Haktan mahşerde ümmetinin günahlarının affı için yalvarması, ümmetine aşkın ötesinde olan muhabbeti anlatılmaktadır.

Ey sevgili Peygamberim! Senin bizim üzerimizdeki hakkın sonsuzdur. Bizi, Allahımızı tanımakla şerefledirdin. Müslimân olmak se’âdetine kavuşturdun. Sonsuz yanmak azâbından kurtardın. Bunun için bizden Sana, Âline ve Eshâbına sonsuz selâmlar, sonsuz düâlar olsun!

Ey büyüklerin büyüğü Allahım! Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın haber verdiği gibi, Sana inanıyoruz. Bizi kabûl et! Bizi affet! O, Seni bize haber vermeseydi, bu noksan aklımızla Seni bulmak, tanımak şerefine kavuşamazdık. Hayvanlardan aşağı olur, Cehennemin ateşinde yanmak cezâmız olurdu.

Yâ Rabbî! Sevgili Peygamberin Muhammed aleyhisselâmın hürmetine ve O yüce Peygamberin yolunda bulunan âlimlerin ve evliyâların hürmetine, çok kıymetli nimet olan Onun güzel ahlâkı ile bizleri ahlâklandır! Onun nûrlu caddesinde bulundur! Ona tam uymakla şerefledir! Sünnetlerinin süsü ile zînetlendir! Getirdiği parlak dine uymak ve bu doğru yolda ilerlemek, böylece rızâsına, şefâatine ve sevgisine kavuşmak nasîb eyle!

Allahım! Bu büyük Peygamberi bize tanıtan, analarımıza, babalarımıza ve hocalarımıza ve Ehl-i sünnet kitâblarını yazanlara ve yayanlara rahmet eyle yâ Rabbî! Âmin.

Bu kitabı hazırlamaktan ve neşr etmekten hâsıl olan sevapları ve okuyup istifâde eden Müslimânların düâlarını; Âdem aleyhisselâmdan beri îmân ile Âhirete göçen

ve Kıyâmet'e kadar îmân ile göçecek olan din kardeşlerimin mübârek rûhlarına hediye eyledim. Allahü teâlâ vâsıl eylesin! Habîbinin mübârek şefâatlerine hepimizi nâil eylesin! Kıyâmet günü, Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın kölesi olarak yanında bulunmak se'âdetine kavuştursun! Âmîn!..

**Cânım, kurban olsun senin yoluna,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed!
Gel şefâ'at eyle kemter kuluna,
Adı güzel, kendi güzel Muhammed!
“Sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem.”**

Sevgili Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” yolunda olanlara, izinde bulunanlara bizden selâmlar olsun!

Ömer Faruk Yılmaz

BİRİNCİ BÖLÜM

Peygamber Efendimiz ve yetim Abdullah

Sevgili Güzel Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” bir bayram günü sokakta neş’e içinde oynayan çocukları gördü. Kenarda oturmuş onları üzüntü içinde seyreden bir de çocuk vardı.

Bu çocuğun babası bir savaşta şehid olmuştu. Artık o bir yetimdi. Annesi yeniden evlenince üvey baba bunu istememiş, şimdi de yetimliğine öksüzlük eklenmişti. Sokaklar artık onun mekânı olmuştu. Akşama kadar sokaklarda bir hayırseverin vereceği bir lokma ekmeğe muhtaçtı. Kimsesi yoktu, sâhipsizdi. Etrafında sevinçle oynayan çocukları gördükçe;

- Âh! Benim de babam annem kardeşlerim olsaydı, diye içli içli ağlardı.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen merhamet deryası Sevgili Güzel Peygamberimiz “aleyhissalâtu vesselâm” aklıktan benzi solmuş, üzerindeki elbiseleri çeşitli yerlerinden yırtılmış ve başını iki eli arasına almış düşünceli ve hüzünlü duran bu çocuğa doğru yürüdü ve müşfik bir sesle ismini sordu. O da:

- Abdullah efendim, dedi.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” niçin üzüntülü olduğunu ve diğer çocuklarla beraber oynamadığının sebebini sordu. Abdullah, Peygamber Efendimizi henüz tanııyordu:

- Amca! Benim babam yok. Peygamber Efendimizin bir savaşında şehid düştü. Annem başkasıyla evlendi. Babalığım beni kabul etmedi. Ben böyle sokaklarda aç susuz gezer, baba hasretiyle yanarım. Bunlarla nasıl oynarım!.. Hem beni yanlarına alırlar mı? diyerek ağladı.

Çocuğun bu hâline kalbi parçalanan yaratılmışların en güzeli, en merhametlisi ve en şefkatlisi olan Kâinâtın Sultânı Sevgili Peygamberimizin mübârek gözleri doldu, yetim Abdullah’ı bağrına bastı. Ve:

- **Ey Abdullah! Hasan ile Hüseyin’e kardeş olmak ister misin?** diye sordu.

Hazret-i Hasan ile Hüseyin ismini duyan yetim Abdullah’ın gözleri parladı,

- Elbette isterim efendim, dedi.

Merhamet deryası Güzel Peygamberimiz bu sefer:

- **Fâtıma’ya evlât, Peygamber’e torun olmak ister misin?** buyurdular.

Abdullah hemen cevap verdi:

- Evet efendim, hem de çok isterim. Resûlullah Efendimizin torunu olmak....

Gerisini getiremedi, hıçkırarak bu sefer sevinçten ağlamaya başladı. Çünkü karşısında bulunan bu mübârek zâtın, güzeller güzeli Sevgili Peygamberimiz olduğunu anlamıştı.

Sevgili Peygamberimiz yetim Abdullah’ın elinden tutarak:

- **Haydi öyleyse yürü bize gidelim, bundan sonra benim torunumsun,** buyurdular.

Abdullah Sevgili Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” mübârek elleri-ne sarılıp öptü. Birlikte eve gittiler.

Abdullah sevinç içindeydi. Çünkü aylardan beri ilk defa lezzetli yemekler yemiş, karnı güzelce doymuştu. Peygamber Efendimiz ona güzel elbiseler giydirmişti, artık

neşesine diyecek yoktu. Mûsâde alarak sokağa çıktı, çocukların arasına karışarak onlarla oynamaya başladı. Çocuklar bu değişikliğe bir mânâ veremediler. Biraz önce kenarda üzüntü içinde duran çocuk, şimdi neş'eli bir şekilde hoplayıp zıplıyordu. Merak edip sordular:

- Ey Abdullah, bir saat önce ağlıyordun, üstün başın dökülüyordu. Şimdi sevinçten uçuyor, yerinde duramıyorsun ve yeni elbiseler içinde bizimle oynuyorsun. Hayırdır inşallah, bunun sebebi ne?

Abdullah çok memnun olarak gülümsedi:

- Eğer siz de benim yerimde olsaydınız, siz de böyle sevinirdiniz. Ben, Hazret-i Ali ve Hazret-i Fâtîma'nın evlâdı oldum. Hazret-i Hasan ile Hüseyin'in kardeşi, Resûlullah Efendimizin de torunu oldum. Ben sevinmeyeyim de kim sevin sin, dedi.

Çocuklar şimdi anladılar Abdullah'daki değişikliğin sebebini.

- Âh! Keşke bizim de babamız şehid olsaydı da, biz de Sevgili Peygamberimizin torunu olmak şerefine kavuşsaydık. Sana gıpta ediyoruz ey Abdullah! dediler.

Sevgili Güzel Peygamberimizin babasının ismi de Abdullah idi. Fakat Sevgili Peygamberimiz daha anne karnında iki aylık iken vefât etmişti. Yani Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" daha doğmadan yetim kalmıştı. Babası Abdullah çok güzeldi ve alnında iki cihanın efendisi Sevgili Peygamberimizin mübârek nûrunu taşıyordu ve o nûr ay gibi, güneş gibi parlıyordu.

Peki, bu nûr nerden gelmişti?

Mübârek Nûr'unun Yaratılması

Allahü teâlâ, her şeyden evvel, yâni hiçbir şeyi yaratmadan önce, kendi nûrundan, Sevgili Güzel Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın mübârek nûrunu yarattı. Onun güzel nûrundan da Cennetleri ve bütün kâinâtı, yaşadığımız bu dünyayı sırasıyla yarattı. Bu nûra, "**Nûr-ı Muhammedî**" denir.

Sevgili Güzel Peygamberimizin mübârek ismini hürmetle söylemek, mübârek ismi geçince "**sallallahü aleyhi ve sellem**", "**aleyhissalâtü vesselâm**", "**aleyhisselâm**" diye dua ederek söylemek her müslûmanın vazifesidir. (s.a.v.) (sav), (a.s.) (as) gibi kısaltarak yazmak asla uygun değildir, edebe aykırıdır.

Peygamber Efendimizin mübârek sözlerine, **hadis-i şerif** denir.

Sevgili Güzel Peygamberimizi görüp de ona inananlara **Eshâb-ı kirâm**, yani Peygamber Efendimizin arkadaşları denir. Eshâb-ı kirâmdan Câbir bin Abdullah, bir gün;

- Yâ Resûlallah! Allahü teâlânın her şeyden evvel yarattığı şey nedir? diye sormuştu da, Sevgili Peygamberimiz "aleyhissalâtü vesselâm";

- **Allahü teâlâ her şeyden evvel kendi nûrundan benim nûrumu yarattı. O zaman; Cennet, Cehennem, melekler, gökler, yeryüzü, güneş, ay, insan ve cinnîlerin hiçbirisi yoktu,** diye cevap buyurdular.

Güzel Peygamberimizin mübârek nûru, ilk insan ve ilk peygamber Âdem aleyhisselâmın iki kaşı arasına kondu. Adem aleyhisselâmın alnında zühre yıldızı gibi parlardı.

Adem aleyhisselâm yaratıldığında, Allahü teâlâ ona,

- **Ey Âdem! Başımı kaldır!** buyurdu.

Adem aleyhisselâm, başını kaldırıp baktığında, Arş-ı a'lâda Sevgili Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” nûrdan yazılmış **Ahmed** ismini gördü. O zaman;

- **Ey Rabbim! Bu kimdir?** diye suâl etti.

Allahü teâlâ da;

- **Bu, senin evladlarından bir peygamberdir. O'nun ismi göklerde Ahmed, yerde ise Muhammed'dir. Eğer O olmasaydı, seni yaratmazdım. Yerleri ve gökleri de yaratmazdım,**¹ buyurdu.

Mübârek nûrunun temiz alınlardan, temiz alınlara geçmesi

Âdem aleyhisselâm yaratılınca alnına, Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın nûr-ı şerîfi kondu. Artık o nûr, Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın zerresini taşıdığı için Âdem aleyhisselâmın alnında parlamaya başladı.

Bu zerre Âdem aleyhisselâmdan Hazret-i Havvâ annemize, ondan da Şît aleyhisselâma ve böylece en temiz, en müslüman erkeklerden en temiz müslüman kadınlara ve en temiz kadınlardan en temiz erkeklere geçti.

Melekler ne zaman Adem aleyhisselâmın yüzüne baksalar, alnında Sevgili Güzel Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın nûrunu görürler ve O'na istiğfârda bulunurlar, dua ederlerdi.

Âdem aleyhisselâm vefât edeceği zaman, oğlu Şît aleyhisselâma buyurdu ki:

- **Yavrum! Bu alnında parlayan nûr, son Peygamber Muhammed aleyhisselâmın nûrudur. Bunu, mü'min ve affî, temiz hanımlara teslim et ve oğluna da böyle vasiyette bulun!**

Bu sözü Muhammed aleyhisselâma gelinceye kadar, bütün babalar, oğullarına böyle vasiyet ettiler. Hepsî bu vasiyeti yerine getirip, en asîl, en kibâr ve en müslüman kızlar ile evlendiler. Nûr, kadın-erkek, temiz alınlardan geçerek asıl sahibine ulaştı.

Resûlullah Efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” dedelerinden birinin iki oğlu olsa, yâhut bir kabîle iki kola ayrılrsa, Peygamber Efendimizin nûru, en şerefli ve en hayırlı olan tarafta bulunurdu. Her asırda O'nun dedesi olan zât, yüzündeki nûrdan belli olurdu, O'nun nûrunu taşıyan seçilmiş bir soy vardı ki, her asırda bu soydan olan zâtın yüzü pek güzel ve çok nûrlu olurdu. Bu nûr ile kardeşleri arasında seçilir, içinde bulunduğu kabîle başka kabîlelerden daha üstün, daha şerefli olurdu.²

Peygamber Efendimizin Adem aleyhisselâma kadar bütün anne ve babaları o zamanın en iyi müslümanlarıdır. İçlerinde müslüman olmayan hiç yoktur. Bunu Peygamber Efendimiz de;

“Allahü teâlâ insanları yarattı. Beni insanların en iyi kısmından vücûda getirdi. Sonra bunların en iyisini (Arabistan'da) seçti. Beni bunlardan vücûda getirdi. Sonra evlerden, âilelerden en iyisini seçip, beni bunlardan meydana getirdi. O hâlde, benim rûhum ve cesedim mahlûkların en iyisidir. Benim silsilem, ecdâdım en iyi insanlardır” buyurmuştur.

Başka bir hadis-i şerifinde ise: **“Allahü teâlâ, beni, iyi babalardan, temiz ana-**

1 İbni Asâkir, *Tarih-i Dimeşk*, VII, 437; Heysemî, *Mecma'uz-zevâid*, VIII, 198.

2 Kâdi İyâd, *Şifâ-i şerîf*, s.82.

lardan meydana getirdi. Dedelerimden birinin iki oğlu olsaydı, ben bunların en hayırlısında, en iyisinde bulunurdum” buyurmuştur.

Âdem aleyhisselâmdan beri, evlâddan evlâda geçerek gelen bu nûr, **Târûh**’a, ondan oğlu **İbrahim** aleyhisselâma, sonra oğlu **İsmâil** aleyhisselâma geçmiştir. Onun da alnında güneş gibi parlayan nûr, evlâdından **Adnân**’a, ondan **Me’âdd**’a, ondan da **Nizâr**’a geçmiştir. Nizâr doğunca, babası Me’âdd, oğlunun alnında nûru görüp sevinmiş, büyük bir ziyâfet vererek;

“Böyle oğul için, bu kadar ziyafet az bir şey” dediği için, oğlunun adı az bir şey anlamında **“Nizâr”** kalmıştır.

Bundan sonra da nûr, sıra ile intikal ederek asıl sâhibi olan Hâtem-ül-Enbiyâ sevgili Güzel Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâma ulaşmıştır.

Başka bir hadis-i şerîfte de; **“Allahü teâlâ, İbrâhim oğullarından İsmâil’i seçti. İsmâil oğullarından Kinâne oğullarını seçti. Kinâne oğullarından Kureyş’i seçti. Kureyş’ten Hâşim oğullarını seçti. Hâşim oğullarından Abdülmuttalib oğullarını seçti. Abdülmuttalib oğullarından da beni seçti”**³ buyurmuştur.

Dedesi hazret-i Abdülmuttalib

Peygamber Efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” dedesi Abdülmuttalib’in asıl ismi **Şeybe**’dir ve Medîne’de doğmuştur. Kureyş kabîlesinin Hâşim oğulları kolundandır.

Babası **Hâşim** vefât ettiğinde, daha çocuktu. Şeybe bir gün Medîne’de, dayıların evi önünde arkadaşlarıyla ok tâlimleri yapıyordu. Onları seyreden büyükler, Şeybe’nin alnında parlayan nûrdan, onun şerefli bir kimsenin oğlu olduğunu tahmin ederek hayran kaldılar.

Ok atma sırası Şeybe’ye geldiğinde, yayını gerip hedefe okunu saldı. Ok, tam isâbet edince, o heyecanla;

- Ben Hâşim’in oğluyum. Elbette okum hedefini bulur! dedi.

Onun bu sözlerinden, Mekkeli Hâşim’in oğlu olduğunu anladılar.

O sırada Hâşim ölmüştü. Abd-ü Menâf oğullarından biri Mekke’ye döndüğünde, Hâşim’in kardeşi Muttalib’e;

- Medîne’de bulunan yeğenin Şeybe çok akıllı bir çocuk. Alnında da herkesi hayran bırakan bir nûr parlıyor. Böyle kıymetli bir çocuğu yanınızdan ayırmamız doğru mu? dedi.

Bunun üzerine Muttalib, hemen Medîne’ye gitti ve yeğeni Şeybe’yi alarak Mekke’ye getirdi. Mekke sokaklarında;

- Bu çocuk kimdir? diye soranlara da;

- Kölemdir, derdi.

Bundan sonra **Şeybe’nin ismi**, Muttalib’in kölesi anlamına gelen **Abdülmuttalib** olarak kaldı.⁴

3 İbni Sa’d, Tabakât, I, 20.

4 İbni Sa’d, Tabakât, I, 82.

Peygamber Efendimizin şerefli nesebi Adnân’a kadar şöyledir:

Muhammed aleyhisselâm
Abdullah
Abdülmuttalib (Şeybe)
Hâşim (Amr)
Abdü Menâf (Mugîre)
Kusayy (Zeyd)
Kilâb
Mürre
Ka’b
Lüveyy
Gâlib
Fihri
Mâlik
Nadr
Kinâne
Huzeyme
Müdrîke (Âmir)
İlyâs
Mudar
Nizâr
Me’âdd
Adnân

Abdülmuttalib’in mübârek bedeninden misk kokusu gelirdi. Alnında, Allahü teâlânın habîbi Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın nûru parlar, etrafına hayırlar, bereketler saçardı.

Her ne zaman Mekke beldesine yağmur yağmayıp kıtlık olsa, Mekkeliler Abdülmuttalib’in eline yapışıp kendisini Sebir dağına çıkarırlar, duâ etmesi için ona yal-

varırlardı. O da kimseyi kırmaz. Allahü teâlâyâ yağmur ihsân etmesi için duâ ederdi. Cenâb-ı Hak da, Abdülmuttalib'in alnında parlayan Sevgili Peygamberimizin nûru bereketine duâsını kabûl eder, bol bol yağmur gönderirdi.

Böylece Hazret-i Abdülmuttalib'in günden güne kıymet ve itibarı çoğaldı. Mekkeliler onu başlarına reis seçtiler. Ona karşı gelen olmaz, emri altına giren de rahat ve huzur bulurdu. O devrin hükümdarları da, Abdülmuttalib'in fazîletini ve büyüklüğünü tasdik ederlerdi. Sâdece İran kısırâsı onu çekemez, açık ve gizli olarak ona düşmanlık beslerdi.

Abdülmuttalib, hanîf yâni müslüman idi.⁵ O, tevhid yolunda olup, Allah'ın varlığına ve birliğine inanan, Ondan başka bir düşüncesi bulunmayan ve hanîf olan dedelerinden İbrâhim aleyhisselâmın dini üzere idi. Bu sebeple, hiç bir zaman puta tapmadı ve hattâ yanlarına bile yaklaşmadı. Kâbe'nin etrafında Allahü teâlâyâ duâ eder, ibâdetini yapardı.

⁵ "İbrâhîm "aleyhisselâm" yahûdî ve hıristiyan değildi. O Allahü teâlâyâ teveccüh etmiş Hanîf (doğru inanan) ve O'na teslim olmuş bir müslümân idi. Müşriklerden değildi." Âl-i imrân: 3/67.

Kabe-i muazzamanın çok eski bir görünüşü

Zemzem

Bir gün rüyâsında bir kimse;

- **Ey Abdülmuttalib! Kalk Tayyibe’yi kaz!** diyerek kayboldu.

Ertesi gün;

- **Kalk, Berre’yi kaz!** dedi. Üçüncü gün de aynı kimse;

- **Kalk, Mednûne’yi kaz!** emrini verdi.

Rüyânın arkası kesilmiyordu. Dördüncü gün ise, yine o kimse;

- **Ey Abdülmuttalib! Kalk, zemzem kuyusunu kaz!** deyince, Abdülmuttalib;

- **Zemzem nedir? Kuyu nerededir?** diye sordu. O zât da;

- **Zemzem bir sudur ki, hiç eksilmez ve dibine erişilmez. Dünyânın dört bucağından gelen hacılara kifâyet eder. Cebrâil aleyhisselâmın kanadıyla vurduğu yerden çıkmıştır. Allahü teâlânın, İsmâil aleyhisselâm için yarattığı sudur. Susuzları kandırır. Açları doyurur. Hastalara şifâ olur. Yerini bildireyim. Kurban kestikleri zaman artıklarını bir yere dökerler. Sen orada iken kırmızı gagalı bir karga gelir. Gagasıyla yeri eşer. Karganın eştığı yerde, bir de karınca yuvası görürsün. İşte orası zemzemin yeridir,** dedi.⁶

Abdülmuttalib, sabahleyin yanına oğlu Hâris’i alarak Kâbe’ye gitti ve heyecanla beklemeye başladı. Bir ara rüyâda söylenildiği şekilde kırmızı gagalı karga gelip, oradaki bir çukura kondu ve gagası ile yere vurmaya başladı. Altından karınca yuvası çıktı. Abdülmuttalib ile oğlu Hâris, derhâl orayı kazmaya başladılar. Bir müddet kazdıktan sonra kuyunun ağzı görüldü. Abdülmuttalib bunu görünce;

- **Allahü ekber, Allahü ekber!** diyerek tekbir getirmeye başladı.

Başından beri kuyunun kazılmasını dikkatle tâkib eden Kureyşliler ona dönerek;

- **Ey Abdülmuttalib! Bu, babamız İsmâil’in kuyusudur. Onda bizim de hakkımız vardır. Bizi bu işe ortak etmelisin!** dediler. Abdülmuttalib ise, derhâl karşı çıktı ve;

- **Hayır! Bu iş, sâdece bana ihsân edilmiş bir vazifedir,** diye cevap verdi. Bunun üzerine Kureyşliler;

- **Sen yalnızsın. Tek oğlundan başka kimsen de yok. Bu şekilde bize karşı koyman mümkün değil!** dediler.

O zaman Abdülmuttalib’in içi burkuldu. Çünkü kendisini kimsesizlikle ayıplıyorlardı. Ellerini semâyâ kaldırarak;

- **Yâ Rabbî! Bana on oğul ihsân eyle! Eğer bu duâmı kabul buyurursan, içlerinden birini Kâbe’de kurban edeceğim,** diye yalvardı.⁷

Abdülmuttalib, kazı işinin tehlikeli bir hâl aldığını, neticede şiddetli çarpışmaların olabileceğini düşündü. Bunun üzerine kazmayı bırakarak anlaşma yoluna gitti. İşin bir hakem tarafından hâll edilmesini istedi. Sonunda, Şam’da oturan bir kâhinin buna bir çâre bulacağına karar verdiler.

Kureyşin ileri gelenlerinden bir grup ile kâhinin bulunduğu yere doğru yola çıkıldı. Yolda susuzluktan ve sıcaktan ziyadesiyle bunalan kervan, hareket edemez oldu. Artık bir damla suya can atacak hâle gelmişlerdi. Tek arzularının bu olmasına rağmen, kavurucu çölün ortasında su bulmak imkânsızdı.

6 İbni İshak, *Sîret-i Resûl*, s. 2-5; İbni Hişâm, *Sîret*, I, 143; İbni Sa’d, *Tabakât*, I, 83-84.

7 İbni Hişâm, *Sîret*, I, 144-145; İbni Sa’d, *Tabakât*, I, 88; Taberî, *Târih*, I, 128.

Zemzem Kuyusu

Zemzem kuyusu, Mescid-ül harâm içinde, Hacer-i esved köşesinin karşısında idi. Taş bileziği vardı. Zeminini mermer döşeli ve duvarlara doğru meyilli idi. I. Abdülhamîd hân kuyuyu su sızdırmayacak şekilde yaptırmıştı.

Târîhin kıymetli yâdigârı olan bu güzel san'at eseri 1963 yılında, Vehhâbî Suudî hükûmetince yıkıldı. Kuyu ağzını ve birkaç metre çevresini, yerden birkaç metre aşağı indirdiler. Daha sonra da üzerini tamamen kapatıp mermer döşediler. Şimdi bu kuyu görünmemektedir.

Herkesin ümidini kestiği bir anda, Abdülmuttalib onlara;

- Geliniz, geliniz! Toplanınız! Hem size, hem de hayvanlarınıza yetecek kadar su buldum! diye bağırdı.

Muhammed aleyhisselâmın mübârek nûrunu alında taşıyan Abdülmuttalib, su ararken, devesinin ayağı büyük bir taşla takılmış ve taş yerinden oynayınca altından su çıkmıştı. Herkes koşarak geldi, kana kana su içerek yeniden hayat buldu.

Abdülmuttalib'in bu büyüklüğü karşısında mahcûb olan Kureyşliler;

- Ey Abdülmuttalib! Artık sana diyecek bir sözümüz kalmadı. Zemzem kuyusunu kazmaya en lâayık olan sensin. Bu hususta seninle bir daha münâkaşa etmeyeceğiz. Artık hakeme gitmeye de lüzum kalmadı, geri dönüyoruz, dediler ve Mekke'nin yolunu tuttular.

Abdülmuttalib, alında parlayan nûrun hürmetine, zemzem kuyusunu kazıp suyu çıkarma şerefine kavuştu.⁸

⁸ İbni Hişâm, Sîret, I, 144-145; İbni Sa'd, Tabakât, I, 81-88.

Kurbanlık oğul

Abdülmuttalib’in zemzem kuyusunu kazdıktan sonra şânı ve şöhreti daha çok arttı. Aradan yıllar geçti. Cenâb-ı Hak, gönlünün derinliklerinden koparak yaptığı duâyı kabûl edip Abdülmuttalib’e, Hâris’den başka on oğul ve altı kız çocuğu ihsân etti. Bu oğullarının ismi; **Kusem, Ebû Leheb, Abdülka’be, Hacl, Zübeyr, Ebû Tâlib, Abdullah, Gaydak, Dırâr ve Mukavvim** idi. [Hamza ve Abbâs henüz doğmamıştı.] Kızları ise; **Safiyye, Âtike, Ümm-ü Hakîm Beydâ, Berre, Ümeyme ve Ervâ** idi. Abdülmuttalib, çocukları arasında en çok **Abdullah’ı** severdi. Çünkü alnındaki nûr, onda parlamaya başlamıştı.

Abdülmuttalib’e bir gün rüyâsında;

- **Ey Abdülmuttalib! Adağını yerine getir!** denildi.

Sabahleyin Abdülmuttalib bir koç kurban etti. Gece rüyâsında tekrar;

- **Ondan daha büyüğünü kurban et!** emri verildi.

Sabahleyin bir sığır kurban ettiği hâlde tekrar, rüyâsında;

- **Ondan daha büyüğünü kurban et!** emri üzerine;

- **Ondan daha büyüğü nedir?** diye sordu. O zaman;

- **On oğul ihsân edilirse, oğullarından birini kurban etmeyi adanmıştın. Adağını yerine getir!** denildi.

Ertesi günü Abdülmuttalib çocuklarını toplayarak, seneler önce yaptığı duâyı söyledi. Sonra oğullarına, içlerinden birini kurban etmesi lâzım geldiğini bildirdi. Evlâdından hiç bir muhalefet görmedi. Üstelik onlar;

- **Ey babamız! Adağını yerine getir! İsteddiğini yapmakta serbestsin!** diye rızâ gösterdiler.

Abdülmuttalib, kur’a çekerek kurban olacak oğlunu tesbit etti. Kur’a, en çok sevdiği oğlu, alnında Allahü teâlânın habîbi Muhammed aleyhisselâmın nûrunu taşıyan Abdullah’a çıkmıştı.

Abdülmuttalib, bir an sendeledi, göz pınarları yaşla doldu. Allahü teâlâyâ verdiği sözü yerine getirmeliydi. Bir eline bıçağı, bir eline ciğerpâresi Abdullah’ı alarak, Rabbine verdiği sözü yerine getirmek için Kâbe’ye vardı. Gözü yaşlı baba, Abdullah’ı kurban etmek için bütün hazırlıklarını tamamladı.

O esnada, Kureyş’in ileri gelenleri, hayret dolu bakışlarla hâdiseyi tâkib ediyorlardı. İçlerinden Abdullah’ın dayısı;

- **Ey Abdülmuttalib! Dur! Biz senin bu oğlunu boğazlamana aslâ râzı değiliz. Eğer böyle bir iş yaparsan, bundan sonra Kureyş arasında âdet olur. Herkes oğlunu kurban için nezdredip keser. Böyle şeye ön ayak olma! Sen, Rabbini başka bir şekilde râzı eyle!..** dedi. Sonra;

- **Bir kâhine sor da sana yol göstereyim,** diye teklifte bulundu.

Abdülmuttalib bu söz üzerine, Hayber’de bulunan Kutbe (veya Secak) adındaki kâhine gitti ve durumu anlattı. Kâhin;

- **Sizde bir insanın diyeti ne kadardır?** diye sordu.

- **On devedir,** diye cevap alınca;

- **On deve ve oğlunuz arasında kur’a çekiniz. Kur’a oğlunuza çıkarsa, on**

deve daha artırarak yeniden kur'a çekiniz. Kur'a develere çıkıncaya kadar böyle artırarak devam ediniz, dedi.

Abdülmuttalib hemen Mekke'ye döndü ve kâhinin dediği gibi yaptı. On deve artırarak defalarca kur'a çekti. Hep Abdullah'a çıktı. Ancak deve sayısı yüze çıkınca, kur'a develere isabet etti. İhtiyat olsun diye iki defa daha çekti. Her iki kur'a da, develere çıktı. Abdülmuttalib;

- Allahü ekber! Allahü ekber! diyerek tekbirlerle develeri kurban etti.

Etlerini kendisi ve oğullarından hiç biri almadı. Hepsini fakirlere dağıttı.⁹

Adem aleyhisselâmdan beri, bir de İsmâil aleyhisselâmın kurban edilme hâdisesi vardır. Peygamber Efendimizin nesebi, İsmâil aleyhisselâma dayandığı için Sevgili Peygamberimiz;

- Ben, iki kurbanlığın oğluyum, buyurmuşlardır.¹⁰

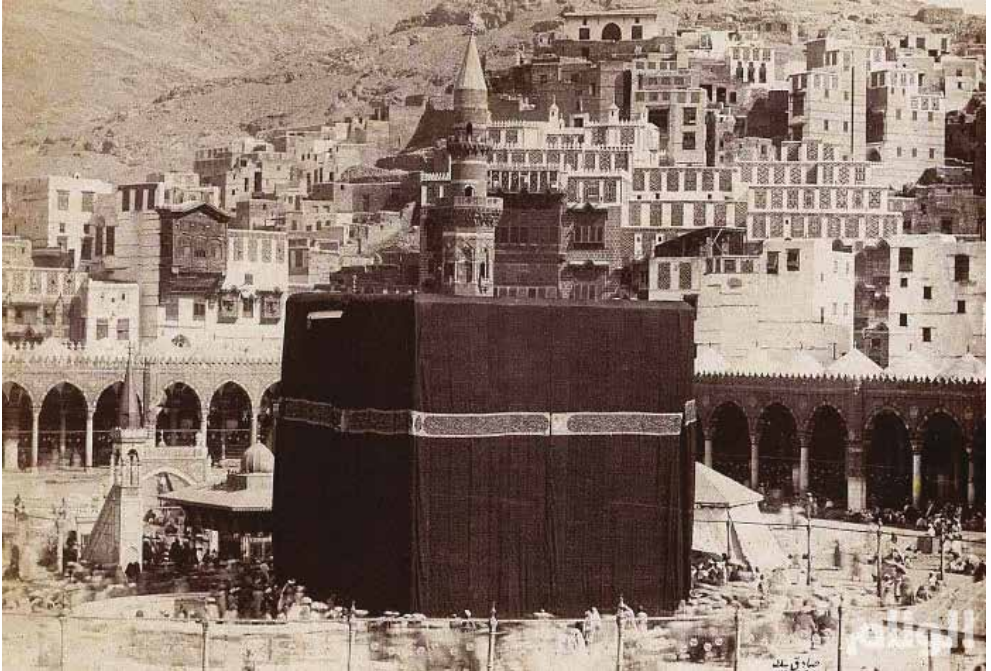
Evet, ne anlatıyorduk?

Sevgili Güzel Peygamberimizin babasını anlatıyorduk değil mi?

Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin babasının ismi Abdullah idi. Fakat Sevgili Peygamberimiz daha anne karnında iki aylık iken vefât etmişti. Yani Peygamberimiz daha doğmadan yetim kalmıştı. Babası Abdullah çok güzeldi ve alnında iki cihanın efendisi Sevgili Peygamberimizin mübârek nûrunu taşıyordu ve o nûr ay gibi, güneş gibi parlıyordu.

9 İbni İshak, *Sîret-i Resûl*, s. 10-17; İbni Hişâm, *Sîret*, I, 151-154; İbni Sa'd, *Tabakât*, I, 88-94.

10 İbni İshak, *Sîre*, 38-44; İbni Hişâm, *Sîre*, I, 43-56; İbni Sa'd, *et-Tabakât*, I, 55-56, 92, 108; Taberî, *Târih*, I, 557; Süheylî, *Ravzü'l-ünf*, I, 123; Şemseddin Şâmî, *Sübülü'l-Hüdâ*, I, 216.

Kâbe-i şerîf - Mekke-i mükەرreme (1880)

Abdullah doğduğunda, yahudiler ve hıristiyanlar birbirlerine; “**Âhir zaman peygamberinin babası Mekke’de dünyâya geldi**” diye haber verdiler.

Yahudilerin yanlarında yünden örülme bir cübbe var idi. Bu cübbe Yahyâ aleyhisselâmındı ve şehîd edildiği zaman üzerinde bulunuyordu. Şehadet esnasında mübârek kanı bu cübbeye bulaşmış idi. Kitaplarında da;

“**Ne zaman bu kan tazelenir damlamaya başlarsa, âhir zaman peygamberinin babası dünyâya gelir**” yazıyordu.

İşte ehl-i kitap bu alâmeti görerek, Abdullah’ın doğduğunu anladılar.

Abdullah bülûğ çağına eriştiğinde, gerek güzel ahlâkı, gerekse yakışıklılığı ile insanlar arasında mümtaz bir şahıs oldu. Hele onsekiz yaşına girdiğinde güzelliği dillere destan oldu. Alnındaki nûr, güneş gibi parlar, gören kızların ister istemez gönlü ona akardı. Güzelliği ve şöhreti Mısır’a kadar yayılmıştı. Uzaktan-yakından herkes, ona kızlarını vermek için yarışa girdiler. Nice hükümdarlar Abdülmuttalib’e gelerek kızlarını oğluna alması için teklifte bulundular. Bunun için her fedâkârlığa katlanacaklarını da bildirdiler. Bunun gibi iki yüze yakın kız da Mekke’ye kadar gelip, Abdullah ile evlenmek için teklifte bulunmuşlardı. Fakat Abdülmuttalib herbirini uygun lisan ile reddederdi.

Çünkü Abdülmuttalib, oğluna, İbrahim aleyhisselâmdan beri uydukları atalarının dînine bağlı olan en kibar, en asîl ve en güzel, hanîf yâni müslüman bir kız arıyordu.

Yahudilerin Hazret-i Abdullah’a Suikast planı

Fakat Allahü teâlâ Abdullah’ı, alnındaki nûrun bereketiyle hep korudu, muhafaza etti.

Yahudiler, Peygamber Efendimizin nûrunu hazret-i Abdullah’da görünce kitaplarında bildirilen âhir zaman Peygamberinin kendi kavimlerinden olmayacağını anladılar. Bunu kıskandıkları için hazret-i Abdullah’ı öldürmeye and içtiler. Bu iş için silâhlı yetmiş kişiyi Mekke’ye gönderdiler. Bir fırsatını bulup, o ânı beklemeye başladılar.

Nihâyet Abdullah’ın kıra çıktığı bir gün, kimsenin görmediğini zannettikleri bir sırada kılıçlarını çekip üzerine hücum ettiler. O gün Allahü teâlânın hikmeti, Abdullah’ın akrabâlarından Vehb bin Abd-i Menâf da, bir kaç arkadaşı ile ava çıkmıştı. Bunlar, tam o sırada Abdullah’ın üzerine koşan yahudileri gördüler. Akrabalık gayretiyle Abdullah’ı kurtarmak için yardım etmeye karar verdiler. Fakat karşıdakiler çok kalabalıktı. Bu çarpışmada mağlûb olacakları belli idi. Nihayet aralarına girip nasihat yolunu seçmeyi uygun buldular.

Onlara doğru yaklaştıkları zaman, bu âlemde hiç kimseye benzemeyen, yağız atlara binmiş, eli kılıçlı pek çok kimsenin yıldırım gibi yetiştiklerini, “**Allahü ekber, Allahü ekber!**” tekbir sesleri ile yahudilere saldırdıklarını ve hepsini kılıçtan geçirerek kaybolduklarını gördüler. Vehb ve arkadaşları, Allahü teâlânın Abdullah’ı, alnındaki nûrun bereketiyle koruduğunu, muhafaza ettiğine şahit oldular. Ve bu hâl karşısında çok şaşılar. Hazret-i Abdullah’ın Allahü teâlâ katındaki kıymetini anladılar.

Hazret-i Abdullah'ın evlenmesi

Vehb eve gelince, durumu olduğu gibi hanımına anlattı. Her ikisi de kızları Âmine'nin dengi olan yiğidin, Abdullah olduğunu kabul edip, Âmine'yi ona verme-ye karar verdiler.

Hazret-i Abdullah'ın babası hazret-i Abdülmuttalib de, Benî Zühre kabîlesinin büyüğü Vehb'in kızı Âmine'nin hüs-n-ü cemâlini, yani güzelliğini, iffet ve hayâsını, edebini, dînine bağlılığını işitmişti. Soy bakımından da akrabâ idiler ve bir kaç dededen sonra yukarıda birleşiyorlardı.

Hazret-i Abdülmuttalib, oğlu Abdullah'a bu kızı almak için Vehb'in evine gitti. Vehb'in kızı Âmine'yi, Allahın emri ile oğlu Abdullah'a istedi. Vehb; **“Ey amca oğlu! Biz bu teklifi sizden önce aldık”** dedi ve daha önce şahid olduğu hâdiseyi anlattı. Sonra şunu da ilâve etti. **“Âmine'nin annesi bir rüyâ gördü. Anlattığına göre evimize bir nûr girmiş, aydınlığı yeri ve gökleri tutmuş. Ben de bu gece rüyâmda, dedemiz İbrahim aleyhisselâmı gördüm. Bana; “Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah'la, kızın Âmine'nin nikâhlarını ben kıydım. Sen de onu kabul et!” dedi. Bugün sabahattan beri bu rüyânın tesiri altındayım. Acaba ne zaman gelecekler, diye merak ediyordum”** dedi. Bu sözleri duyan Abdülmuttalib'in dilinden **“Allahü ekber! Allahü ekber!”** sesleri dökülmüştü.

Nihayet on sekiz yaşında bulunan oğlu Abdullah'ı, on dört yaşındaki Vehb'in kızı Âmine ile evlendirdi. Âmine ile Abdullah'ın evlenmeleri husûsunda başka rivayetler de vardır.¹¹

Mübârek Nûr'unun annesine geçmesi

Server-i Âlem “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimizin mübârek nûru, annesine geçtiği zaman kurtlar, kuşlar birbirlerine;

- Kâinâtın Efendisi'nin dünyâyı teşrifleri yaklaştı. O, yeryüzünün emîni, zamanın güneşidir, diyerek müjde verdiler.

O gece; Kâbe'deki bütün putlar yüz üstü düştü. Şeytânlar âciz kalıp, işlerini yapamaz oldular. Melekler İblîsin tahtını parçalayıp, denize attılar ve İblîse kırk gün cezâ verip, eziyet ettiler. Sonra kaçıp, Ebû Kubeys dağının üzerine çıktı ve şiddetli bir feryâd etdi. İblîsin bu feryâdını duyan bütün orduları etrafında toplandı. Onlara;

- Vay sizin hâlinize!.. Muhammedin aleyhisselâm doğması yaklaştı. Bundan sonra Lât ve Uzzâya tapılmaz. Tevhîd nûru bütün âleme yayılır, dedi.

O gece bütün sihirbâzlar ve kâhinler işlerinde âciz kaldılar. Kehânet sona erdi. Sihirleri tesîrsiz kaldı. O gece yeryüzündekiler, gökden;

- Âhir zaman peygamberinin binlerce iyilik ve ihsânlarla gelme zamanı yaklaştı! diye bir ses işittiler.

O zamanlar Mekke-i Mükerreme'de kıtlık vardı. Senelerdir yağmur yağmamıştı. Ağaçlarda yeşil bir yaprak yoktu, mahsûlden eser görünmez olmuştu. İnsanlar sıkıntı içine düşmüş, ne yapacaklarını bilemez hâle gelmişlerdi. Sevgili Peygamberimizin mübârek nûru, Hazret-i Abdullah'dan Hazret-i Âmine'ye geçtikten sonra o kadar

¹¹ İbni İshak, *Sîret-i Resûl*, s. 19-24; İbni Sa'd, *Tabakât*, I, 94-95.

yağmur yağdı, o kadar mahsûl oldu ki, o seneye “**Bolluk senesi**” diye isim verdiler. Hazret-i Âmine Ona hâmile olduğu dokuz ay müddetle hiçbir elem ve sıkıntı çekmedi.

Âmine vâlidemiz iki aylık hâmile iken, kocası Abdullah ticâret için Şam’a gitmişti. Dönüşünde hastalandı. Medîne civârında **Dâr-ün-nâbiga**’da dayıları Neccâroğullarının yanında onsekiz veya yirmibeş yaşında iken vefât etti.¹² Bu haber Mekke’de duyulunca koca şehir üzüntüye gark oldu.¹³ Eshâb-ı kirâmdan Abdullah ibn-i Abbâs “radıyallahü anhümâ” şöyle bildirmiştir:

- **Peygamber Efendimizin babası Abdullah, oğlu doğmadan vefât edince melekler; “Ey Rabbimiz, Resûlün yetim kaldı, dediler. Allahü teâlâ;**

- **O’nun koruyucusu ve yardımcısı benim, buyurdu.**

Âmine hâtun, kocasının ölümüne çok üzüldü. Bir şiirinde onun vefâtını şöyle terennüm etti:

*Hiç beklenmedik anda, aldı onu eceli,
Hâlbuki o çok cömert, çok merhametli idi.*

Müjde Haberleri

Sevgili Güzel Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın geleceği, Âdem aleyhisselâmdan itibaren her peygambere ve ümmetlerine bildirilmiş; doğması yaklaşıncaya, olacak hâdiselerden pek çoğu müjdelenmişti.

Mûsâ aleyhisselâma gelen, sonradan tahrif edilen hakiki Tevrât’ta;

“O, öyle mübârek bir zâttır ki, himmeti yüksek, yardımı ziyâdedir.

Fakirlerin sevgilisi, zenginlerin tabîbidir.

O, güzellerin güzeli, temizlerin temizidir.

Sohbet ederken yumuşak, taksim ederken âdil, her muamelede doğrudur.

Kâfirlere karşı sert ve şiddetlidir. Yaşlılara hürmet, küçüklere şefkat ve rahmet eder, merhametlidir.

Az şeye şükreder. Esirlere acır.

Hep güler yüzlüdür. Gülüşü tebessüm şeklindedir, kahrkaha etmez.

Ümmîdir; hiç bir şey okumadan ve yazmadan her şey O’na bildirilmiştir.

O, Allahü teâlânın resûlüdür.

Kötü huylu, katı kalbli değildir.

Çarşı ve pazarlarda yüksek sesle bağırılmaz.

O’nun ümmeti de iyi ahlâk sâhibidir.

Yüksek yerlerde Allahü teâlânın ismini anarlar. Müezzinleri minarelerde halkı namaza davet ederler.

Abdest alarak namaz kılarlar. Namazda safları düzeltir, bir hizâda dururlar.

Geceleri onların tesbih sesleri bal arısının sesi gibi duyulur.

Mekke’de doğar. Medîne’den Şam’a kadar her yer O’nun idâresinde olur.

İsmi Muhammed’dir ki, O’na Mütevekkil diye isim verdim.

¹² İbni Sâd, Tabakât, I, 99; Belâzurî, Ensâbu’l-eşrâf, I, 92.

¹³ İbni Sâd, Tabakât, I, 99-100.

Bozuk dinleri kaldırıp doğru olan hak dîni yayıp yerleştirmedikçe, O'nu dünyâdan çıkarmam.

O, halkı Hakk'a çağırır, O'nun bereketiyle görmeyen gözler açılır, görür, işitmeyen kulaklar işitir. Kalblerden gaflet gider..." diye yazılıdır.

Dâvûd aleyhisselâma gelen, sonradan tahrif edilen hakiki Zebûr'da;

"O, öyle bir kimsedir ki, eli açıktır; yâni cömerttir.

Asla kızmaz. Çok yumuşaktır.

Güzel yüzlü, tatlı sözlü, nûrânî yüzlüdür.

İnsanların tabibidir. Çok ağlar, az güler. Az uyur, çok düşünür.

Yaratılışı hoş ve güzeldir. Sözleri gönülleri alır, rûhları cezbeder...

Ey Habîbim! Himmet kılıcını sıyırıp, bütün kuvvetinle kahramanlık meydanında kâfirlerden intikam alâsın. Güzel bir lisân ile benim hamd ve senâmı her yere yayâsın. Bütün kâfirlerin başları, senin kerâmetli ellerin önünde eğilecektir..." diye yazılıdır.

Îsâ aleyhisselâma gelen, sonradan tahrif edilen hakiki İncil kitabında;

"O, çok yemez; cimri değildir. Hîle yapmaz, kimseyi kötülemez, hiç acele etmez. Kendi için intikam almaz. Tembel değildir. Kimseyi gıybet etmez..." şeklinde bildiriliyor.

- Gelecek Peygamberin ismi nedir ve Onun gelişinin alâmetleri nelerdir? diye soran kâhine Îsâ aleyhisselâm:

- Resûlün adı hayran olmağa değer güzellikdedir. Allahü teâlâ Onun rûhunu yaratdığı zaman, Ona bu ismi verdi ve Onu semâvî ihtişamı içine koydu. Allahü teâlâ;

(Ey Ahmed! Senin hâtırın için ben Cennet'i, dünyâyı ve birçok mahlûku yaratdım. Bunları sana hediye ediyorum.

Sana kıymet veren, benden kıymet bulacak. Sana lânet eden (küfreden), tarafımdan lânet olunacaktır.

Ben seni dünyâyâ, kurtarıcı Resûlüm olarak göndereceğim. Senin sözün sırf hakikat olacaktır. Yer ve gök ortadan kalkabilir. Fakat senin yolun dâimâ sonsuz olacaktır) buyurdu. Onun mukaddes ismi Ahmeddir, dedi.

Bunun üzerine Îsâ aleyhisselâmın etrafında toplanmış olan halk, seslerini yükselterek,

- Ey Ahmed! Dünyâyı kurtarmak için çabuk gel! diye bağırdılar."

Îsâ aleyhisselâm, bugünkü İncillerde bile müjdelenen ve hristiyanların (**paraklit**) dedikleri, türkçeye tercüme ederken (**tesellîci**) diye tercüme ettikleri, yegâne tesellîci olan Muhammed aleyhisselâma ümmet olmak için, çok duâ etdi.

Allahü teâlâ kıyâmete yakın Îsâ aleyhisselâmı tekrâr yeryüzüne indirecektir. O zaman, Îsâ aleyhisselâm Muhammed aleyhisselâmın dîni üzere hareket edecek, Onun helâl dediklerine helâl diyecek, harâm dediklerine harâm diyecektir.

Paraklit, Ahmed demektir. Ahmed de, Muhammed aleyhisselâmın isimlerinden-dir.

Vehb bin Münebbih anlatıyor:

Benî İsrâîl nebîlerinden Şu'yâ aleyhisselâma da Allahü teâlâ şöyle vahy etdi ki: "Kavmin için hoş hatîb ol ki, senin dilinle vahyimi bildireyim."

Şu'yâ aleyhisselâm Allahü teâlâya hamd, tesbîh ve takdîs ve tehlîl söyleyip;

- Ey gökler, sâkin olun! Ey yer, sessiz ol! Ey dağlar, benimle birlikde söyleyin ki, Allahü teâlâ Benî İsrâîli cihânda en üstün kavm yapmak ister. Onlara husûsî ikrâmlarda ve ihsanlarda bulunmuştur, dedi.

Bunun üzerine Allahü teâlâ, Şu'yâ aleyhisselâma sitemli hitâblarda bulunduktan sonra kavmine söylemesi için Sevgili Peygamberimiz hakkında buyurdu ki:

“Gökleri ve yeri yarattığım zaman, Peygamberliği, mülkü ve pâdişahlığı Benî İsrâîlden başkasına takdîr etdim.....

İnsanların arasından öyle birini Peygamber seçtim ki, sağrıları iştir hâle getirir. A'mâların gözlerini açar, kararmış gönülleri aydınlatır.

Onun doğacağı yer Mekke, hicret edeceği yer Medîne, mülkü Şâm ve dâveti umûmîdir.

Tevekkül sâhibidir. Kötülük yapanları afv eder.

Yükü ağır olan hayvanlara, yetimlere olan dul kadınlara acır.....

Kendisinden sonra ümmeti, emr-i ma'rûf ve nehy-i münker yaparak doğru yolu gösterirler. Ümmeti namâz kılar, zekât verir, sözlerinde dururlar.

Bu benim ihsânımdır, dilediğime veririm. Ben çok büyük ihsân sâhibiyim.”

Ka'b-ül-Ahbâr "radıyallahü anh" anlatıyor:

Buhtunnasâr isimli kral, yahudilerle yaptığı savaşta bir kısmını öldürüp bir kısmını da esir etmişti.

Bir gece korkulu bir rü'yâ gördü ve gördüğü rü'yâyı unuttu. Kâhinlerini ve sihirbazlarını toplayıp, rü'yâsının ta'bîrini sordu. Onlar da;

- Ey kral! Rü'yânı söyle ki, ta'bîrini yapalım, dediler.

Buhtunnasâr onlara kızıp,

- Ben sizi böyle günler için tutarım. Size üç gün müddet veriyorum. Eğer rü'yânı bilip ta'bîr edemezseniz, hepinizi öldürürüm, dedi.

Bu haber halk arasında yayıldı. O sırada Peygamberlerden Danyâl aleyhisselâm Buhtunnasârın hapsinde idi. Zindancıya dedi ki:

- Buhtunnasâra söyle, ben hem rü'yâsını hem de ta'bîrini biliyorum.

Zindancı haber verdi. Bunun üzerine zindandan çıkarılıp, Buhtunnasârın yanına götürüldü.

Danyâl aleyhisselâm içeri girince secde yapmadı.

Buhtunnasârın huzûruna girince, secde yapmak o kavmin âdetlerinden idi.

Buhtunnasâr,

- İçerde bulunanlar dışarı çıksın, dedi.

Sonra Danyâl aleyhisselâma,

- Niçin secde etmedin? diye sordu. O da şöyle cevâb verdi:

- Rabbim bana, başkasına secde etmemem şartıyla rü'yâ ta'bîr ilmini öğretti. Eğer sana secde edersem o ilmi benden alır. Senin rü'yânı ta'bîr edemem ve beni öldürürsün. Sana secde etmemekden dolayı gelecek sıkıntı, secde etmekden dolayı gelecek sıkıntıdan daha kolaydır, hafîftir. Sana secde etmemem hem benim için, hem de senin için iyi olacağı için secde etmedim, dedi.

Bunun üzerine Buhtunnasâr,

- Sen Rabbinin ahdine vefâ ettiğin için sana i'timâd edilir. Rabbinin ahdine vefâ eden kimse iyi kimsedir. Benim rü'yâmın ta'bîrini biliyor musun? dedi.

Bunun üzerine Danyâl aleyhisselâm ona şöyle dedi:

- Sen rü'yânda bir put gördün. Üst tarafı altından, ortası gümüşden, uçları bakırdan, topukları demirden, ayakları saksıdan idi. Sen bu puta hayretle bakıp, seyrederken, âniden gökden bir taş düştü. O putun başına isâbet edip, onu toz hâline getirdi. O altın, gümüş ve saksı birbirine öyle karıştı ki, insanlar ve cinler bir araya gelseler, onları birbirinden ayıramazlardı. Bir rüzgâr esse dar-madağın olacak hâldeydi. Sonra gördün ki, o taş büyüdü, büyüdü ve bütün yer ve gökyüzünü kapladı. O taşdan başka birşey görmedin.

Buhtunnasâr bunları dinleyince,

- Doğru söyledin. Gördüğüm rü'yâ budur. Şimdi bu rü'yâyı ta'bîr eyle, dedi.

Danyâl aleyhisselâm da şöyle ta'bîr etti:

“O gördüğün put çeşitli ümmetlerdir. Altın kısmı senin içinde bulunduğun ümmet, gümüş kısmı senden sonra oğlunun hâkim olacağı ümmettir.

Bakır rûmlar ve demir fâris ehlidir. Saksı kısmı ise, rûmlara ve acemlere pâdişâh olacak iki kadındır.

Gökten inen ve o putu toz hâline getiren taş ise, âhir zamanda gelecek olan bir dindir. Allahü teâlâ arablar arasından bir Peygamber gönderecektir. Onun dîni bütün dinleri yürürlükten kaldıracak ve bütün yeryüzüne yayılacaktır.

Hükümdar Humeyr bin Rebi

Humeyr bin Rebî adlı vardı ki bir hükümdar,
Hükmederdi geniş bir ülkeye o zamanlar.

Lâkin “**Mecûsî**” olup, ateşe tapıyordu.
Yanında, dört yüz bilgin hazır bulunuyordu.

Bu hükümdar, bir zaman geldi “**Mekke şehri**”ne.
Lâkin hürmet etmedi ahâli kendisine.

Hemen adamlarına sordu ki şu suâli:
(Neden çok kibirlidir bu yerdeki ahâli?)

Dediler ki: (Efendim, Arab'dır bu insanlar.
Çok asîl, pek şerefli kimsedir hepsi bunlar.

Zîra “**Kâ'be**” denilen bir ev var ki burada,
Allahın evi olup, eşi yoktur dünyâda.)

Hakîkatı onlardan öğrenince hükümdar,
Düşündü: (Bu ev için gururlu demek bunlar.

**Öyleyse temelinden yıkayım ben bu evi,
Yıkılsın bunların da gurur ve kibirleri.)**

Melikin kafasına “Bu fikir” girdiğinde,
Şiddetli “**Bir ağrı**” da girdi berâberinde.

Kıvrandı gece gündüz ağrının şiddetinden.
Hattâ yaşlar boşandı burnundan, gözlerinden.

Bezdirince bu ağrı nihâyet kendisini,
Çağırdı huzûruna bilginlerin hepsini.

Başının ağrısını söyleyip herbirine,
Dedi: (Bir çâre bulun bu başımın derdine.)

Bilginler bunun için çalıştılar durmadan.
Lâkin bulamadılar derdine çâre, derman.

Onlardan bir tânesi, sordu ki hükümdara:
(Kalbinizden bir fikir geçti mi hiç bu ara?)

**Dedi: (Gelir zihnime, her düşünce ve fikir.
Senin bu bahsettiğin nasıl bir düşüncedir?)**

Bilgin dedi: (Efendim, bugünlerde, gizliden,
Kâ'be için bir fikir geçti mi zihninizden?)

**Dedi: (Evet, kalbimden geçirdim ki: “Bu evi,
Yıkayım da, halkının yıkılsın kibirleri.”)**

Dedi ki: (Hükümdârım, işte budur muhakkak.
Başınızın derdine tek sebep budur ancak.

Zîra o ev sâhibi, vâkıfdır her şeylere.
Aynıdır Ona göre gizli ve âşikâre.

Eğer vaz geçerseniz bu kötü fikrinizden,
Hemen kurtulursunuz bu mühim derdinizden.)

Dinledi o hükümdar onun nasîhatini.
O fikirden vazgeçip, düzeltti niyetini.

Ne zaman ki o “**fikir**” çıkınca kafasından,
Başındaki “**ağrı**” da çıktı hemen ardından.

Çok sevinip, Allaha îmân etti nihâyet.
Mekke ahâlisine gösterdi saygı, hürmet.

Gurur ve kibirini atarak bir tarafa,
Geldi tevâzû ile Beytullahı tavâfa.

Sonra da çok yemekler yaptırıp sini sini,
Dâvet etti bilcümle Mekke ahâlisini.

O gece rüyâsında dendi ki kendisine:
(Nasıl ikrâm ettinse Mekke ahâlisine,

**Beyti şerîfe dahî, eyle ta'zim ve hürmet.
Üzerini bir şeyle örtterek eyle hizmet.)**

“**Humeyr**”e, rüyâsında (**Kâ’beyi ört!**) denince,
Uyanıp ferahladı, gark oldu bir sevince.

Ve o sabah, “**Hasır**”dan bir örtü yapıp hemen,
Gidip örttü Kâ’beyi, hiç vakit geçirmeden.

O gece, rüyâsında dendi ki ona yine:
(**Hasır lâıyk değildir Kâ’benin üzerine.**)

Sabahleyin, hasırı kaldırıp o hükümdar,
“**Kumaş**”tan örtü ile Kâbe’yi örttü tekrâr.

Bu sefer rüyâsında dendi ki kendisine:
(**Bu ev elbet lâıyktır daha kıymetlisine.**)

Sabahleyin onu da kaldırıp bir tarafa,
En kıymetli kumaş’la örttü onu bu defâ.

Kâ’benin üzerine her sene örtü yapmak,
Bu melik zamanından kaldı âdet olarak

Câhiliyye devri

Fahr-i Kâinât “sallallahü aleyhi ve sellem” Efendimiz doğmadan önce, bütün âlem, manevî yönden müthiş bir zulmet, karanlık içinde idi.

İnsanlar hadsiz, hudutsuz derecede azgınlaşmışlar, Allahü teâlânın gönderdiği dinler unutulmuş; ilâhî hükümlerin yerini, insanların kafalarından çıkan fikirler, düşünceler almıştı.

Bütün mahlûklar, insanların vahşet ve zulümlerinden iyice bunalmışlardı.

Yeryüzünde bulunan bütün milletlerde Allahü teâlâ unutulmuş, huzûrun, saâdet ve sevincin kaynağı olan Tevhîd inancı ortadan kalkmıştı.

Küfür fırtınası, kalblerden îmanî söküp atmış, gönüllerde Allahü teâlâyâ inanma yerine, putlara tapma fikri yerleşmişti.

Mûsâ aleyhisselâmın getirdiği din unutulmuş, Tevrat bozulmuştu. İsrâiloğulları birbirlerine düşmüştü. İsâ aleyhisselâmın getirdiği İsevîlik de büsbütün bozulmuş, din ile hiç bir alâkası kalmamıştı. Teslis, yâni üçlü tanrı fikri kabul edilmişti. İncil’in aslı kaybolmuş, papazlar onu istedikleri gibi değiştirmişlerdi. Her iki kitap da, Allah kelâmı olmaktan çıkmıştı.

Mısır’da, bozulmuş Tevrat’ın hükmü, Bizans’da ise değiştirilmiş İsevîlik yâni hıristiyanlık vardı.

İran’da ateşe tapılıyor, ateşperestlerin ateşi tam bin senedir söndürülmüyordu.

Çin’de Konfüçyüsizm, Hindistan’da Budizm gibi uydurma dinler hüküm sürüyordu.

Arabistan’ın insanları daha da şaşırılmış ve sapıtmışlardı. Bunlar, Allahü teâlânın çok kıymet verdiği Kâbe-i muazzamaya, üçyüzaltmış (360) adet put yerleştirmişlerdi.

Kâbe-i muazzama ise, Arş’da meleklerin ziyaret ettiği “Beyt-i Ma’mûr”un aynı büyüklükte bir numûnesi idi.

Arab Yarımadası (m. 6. yüzyıl)

Kim Kâbe’ye hürmetsizlikte bulunmuşsa, Cenâb-ı Hak onu, en kısa zamanda helâk eylemişti. Ebrehe de yıkmaya gelmiş ama ordularıyla birlikte Cehennem’i boylamışlardı.

İşte böyle bir zamanda, yeryüzünün merkezi olan mübârek Mekke’de, küfür sel gibi akıyor, Beytullah’ın içine Lât, Uzzâ, Menât gibi yüzlerce put dolduruluyordu.

Zulüm son haddine varıyor, ahlâksızlık, iftihar vesîlesi olarak kabul ediliyordu. Arabistan, dînî, rûhî, içtimâî ve siyâsî bakımlardan, zifiri karanlık, tam bir câhiliyet, taşkınlık, azgınlık ve sapıklık içerisinde idi.

Câhiliyye devri denilen bu zamanda, insanlar genellikle göçebe hayâtı yaşıyorlardı ve kabilelere bölünmüşlerdi.

Cahiliyye dönemi zulmet dolu bir devirdi. Devamlı çekişme hâlinde olan Arab kabileleri, baskın ve yağmacılığı, kendileri için bir geçim vâsıtası sayıyorlardı.

Zulmün ve yağmacılığın yaygınlaştığı kabilelerden meydana gelen Arabistan'da, siyâsî bir nizam, içtimâî bir düzen de mevcut değildi.

Ayrıca içki, kumar, zinâ, hırsızlık, zulüm, yalan ve ahlâksızlık nâmına ne varsa alabildiğine yayılmıştı. Zulme, güçlünün güçsüze karşı kullandığı en amansız ve tüyler ürpertici bir vâsıta olarak başvuruluyordu.

Kadın, elde basit bir mal gibi alınıp satılıyordu. Bir kısmı da kız çocuklarının doğmasını bir felâket ve yüz karası sayıyorlardı. Bu korkunç telakkî o dereceye çıkmıştı ki, küçük kız çocuklarını, kumlar üzerinde açtıkları çukurlara diri diri yatırıp;

- Babacığım! Babacığım!..

Diyerek boyunlarına sarılmalarına ve acı acı feryat etmelerine hiç kulak asmadan, üzerlerini toprakla kapatarak ölüme terk ediyorlardı. Bu hareketlerinden dolayı vicdanları hiç sızlamıyor, hattâ bunu bir kahramanlık sayıyorlardı.

Netice itibarıyla o zamanın insanları arasında şefkat, merhamet, iyilik ve adâlet gibi güzel hasletler yok olmuş gibiydi.

Ancak bu devirde Arablar arasında, dikkate değer bir husus vardı. O da edebiyât, belâğat ve fesâhatin değer kazanıp zirveye çıkmasıydı. Şâire ve şiire çok önem verirler, bunu büyük bir iftihar vesilesi sayarlardı. Güçlü bir şâir, hem kendisi hem de kabilesi için itibar sağlardı.

Muayyen zamanlarda panayırlar kurulur. Şiir ve hitâbet yarışmaları yapılırdı. Birinci gelenlerin şiirleri veya hitâbeleri Kâbe duvarına asılırdı. Câhiliye devrindeki Kâbe duvarına asılan en meşhur yedi şiire, “**Muallakâtu's-Seb'a**” yâni **yedi askı** denilirdi.

O zaman Arabistan'da insanlar, inanç bakımından da, bölük pörçüktü. Bir kısmı tamamen inançsız ve dünyâ hayâtından başka bir şey kabul etmiyordu.

Bir kısmı ise Allahü teâlâya ve âhiret gününe inanıyor, fakat insanlardan bir Peygamberin geleceğini kabul etmiyordu.

Bir kısmı da Allahü teâlâya inanıyor, âhirete inanmıyordu.

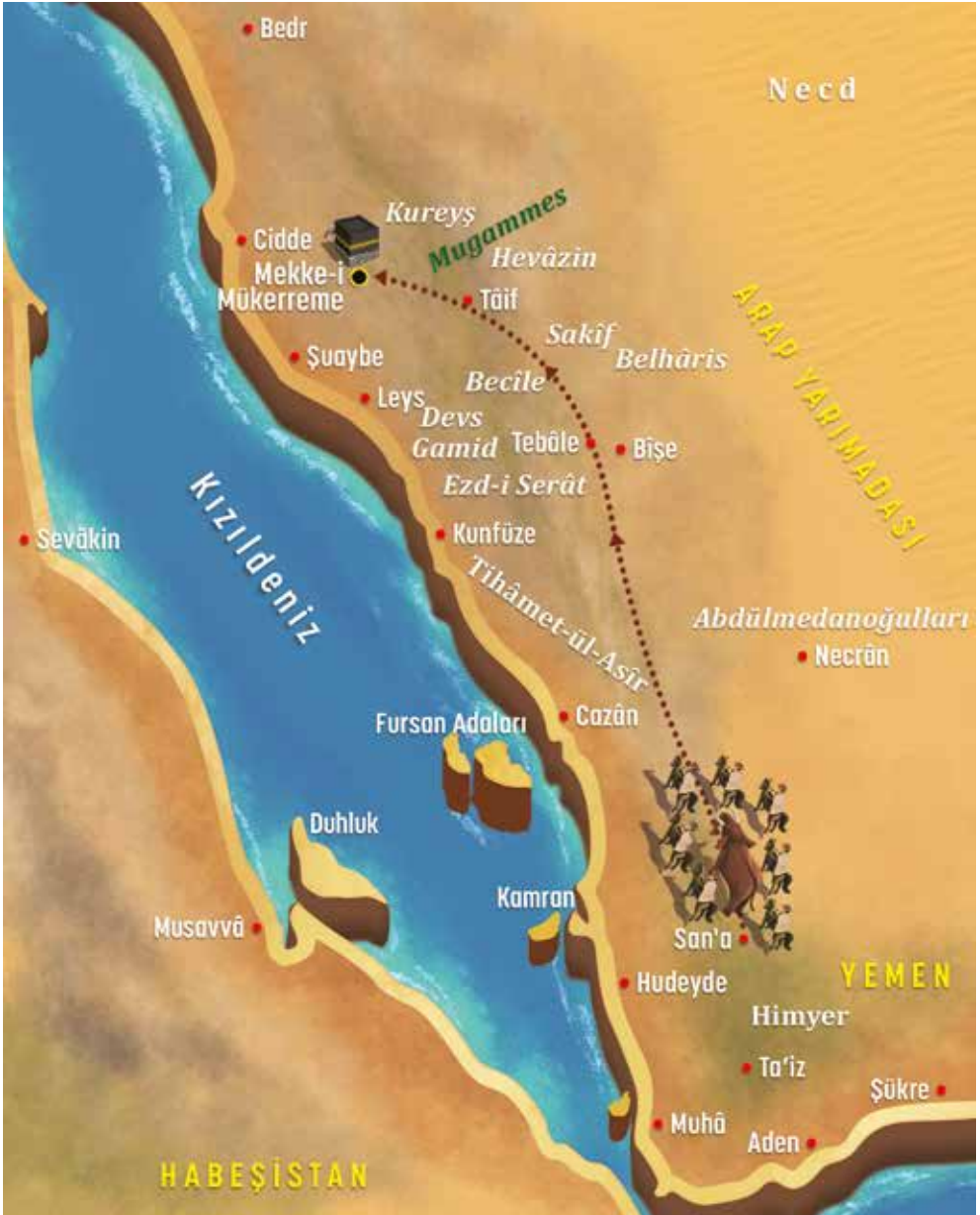
Diğer büyük bir kısmı da, Allahü teâlâya şirk koşup putlara tapıyordu. Müşriklerin her birinin evinde birer put bulunuyordu.

Âlem öylesine kararmış ve etrafı zulmet o şekilde kaplamıştı ki, insanlar her şeyin yaratıcısı olan Allahü teâlâya îmân ve ibâdet etmeyi bırakmışlardı. Şaşkınlıklarından kâinatta cereyan eden hâdiselere ve Cenâb-ı Hakk'ın yarattığı eşyâya, bilhassa elle-riyle yonttukları taştan ve tahtadan putlara “ilâh” diye tapınıyorlardı.

Bütün bunlardan başka, Hazret-i İbrahim'in bildirdiği din üzere olan ve “**Hanîf**” denilen doğru îmân sahibi mü'min kimseler de vardı. **Bunlar Allahü teâlâya inanır ve putlardan uzak duruyorlardı. Peygamber Efendimizin babası Abdullah, dedesi Abdülmuttalib, annesi ve bâzı kimseler, İbrâhim aleyhisselâmın dini üzere idiler.**

Hanîf olan mü'minlerden başka bütün gruplar bâtil yolda olup, büyük bir zulmet ve karanlık içinde idiler.

Fil Vak'ası

Almam ayağın tozuna cihânı yâ Resûlallah!
Değişmem saç teline yedi göğü yâ Resûlallah!

Sıddîk'ın talebi, bir tek sehvidir yâ Resûlallah!
İrfân'ın murâdı, pâyine tozdur yâ Resûlallah!

Fil vak'ası

Sevgili Güzel Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” doğmasına iki ay kadar zaman kalmıştı. Bu sırada Fil vak'ası meydana geldi.

İnsanların her taraftan akın akın gelip Kâbe'yi ziyaret etmesine engel olmak isteyen Habeşistan Krallığı'nın Yemen valisi Ebrehe, Bizans imparatorunun da yardımı ile San'â şehrinde “Kuleys” adı verilen büyük bir kilise yaptırdı. İnsanların Kâbe-i muazzamayı değil, bu kiliseyi ziyaret etmelerini istedi.

Arablar ise eskiden beri Kâbe'yi ziyaret ettiklerinden, Ebrehe'nin yaptırdığı kiliseye hiç itibar etmediler. Hakaret gözüyle baktılar. Hattâ içlerinden biri San'â'ya gidip yapılan bu kiliseyi kirletti.

Bu hâdiseye kızan Ebrehe, Kâbe'yi yıkmaya karar verdi ve bu maksatla büyük bir ordu hazırlayıp Mekke üzerine yürüdü. Ebrehe'nin ordusu Mekke'ye yaklaşınca, Kureys'in mallarını yağma etmeye başlamışlar, Abdülmuttalib'e âit iki yüz deveye de el koymuşlardı.

Peygamber Efendimizin dedesi Hazret-i Abdülmuttalib develerini almak için Ebrehe'ye gitti. Ebrehe karşından Hazret-i Abdülmuttalib'i görünce heybetinden titremeye başladı. Yanındakilere,

- Bu gelen kimdir? diye sordu.
- O Mekke'nin büyüğü, reisidir, dediler.

Ebrehe onu karşılayıp, kendi minderi üzerine oturtdu ve,

- Ne istiyorsun? dedi. Hazret-i Abdülmuttalib,

- Ey Ebrehe! Askerlerin develerimi almış. Onlara söyle de, develerimi geri versinler. Ben develerimi almaya geldim, dedi. Ebrehe;

- Ey Kureys'in efendisi! Ben size izzet ve şeref kazandıran şu mukaddes Kâbe'nizi yıkmaya geldim. Sen ise ondan bahsetmiyor, onu korumak istemiyorsun da develerini mi istiyorsun? dedi. Abdülmuttalib,

- Ben develerin sahibiyim, kendi malımı istiyorum. Kâbe'nin elbette sahibi Allahü teâlâdır. O herkese karşı gâlib gelir ve Kâbe'yi korur, dedi. Ebrehe;

- Kâbenizi, bana ve ordularıma karşı kimse koruyamaz. Onu fillerimle yıkıp yerle bir edeceğim, ortadan kaldıracam! dedi ve Abdülmuttalib'e develerini verip gönderdi.

Hazret-i Abdülmuttalib Kâbe'ye gidip kapısının halkasına yapışarak, Allahü teâlâya münâcâta, duâya başladı.

Ebrehe ordusuna Kâbe'ye doğru hareket emrini verdi. Ebrehe'nin ordusunda yüzlerce fil vardı. Bir de fillerin başında “**Mahmûde**” adında bir fil vardı ki, o en önde gider, diğer filler onu takip ederdi, peşinden ayrılmazlardı. Onun bulunduğu her savaşa zafer kazanılırdı.

Ebrehe'nin yol kılavuzlarından Nukayl bin Lebib, Kabe'nin mübârekliğini ve Allahü teâlânın koruması altında olduğunu biliyordu. Onun için koca filin kulağına eğilip;

- Ey Mahmûde, yıkmak için gittiğin ev, Allahü teâlânın evidir. Hemen çok veya geriye dön! Sakın ileri gitme! Yoksa helak olursun, dedi.

Ebrehe ordusuyla Kâbe’ye yönelince, bu fil yere çöktü ve yürümez oldu. Hâlbuki Yemen’e çevrilince, koşarak gidiyordu. Çok uğraşmalarına, döğmelerine rağmen Mahmûde yürümeyince diğer filler de gitmedi. Bir anda askerlerin morali bozuldu, Mekke’ye yaklaşıp hücum etmeye güçleri yetmedi.

Tam o sırada Allahü teâlâ, Ebâbil yâni Dağ Kırlangıcı denilen kuşlardan bir sürüyü Ebrehe’nin ordusu üzerine gönderdi.

Bu kuşların her birinin ayaklarında birer, bir de gagalarında olmak üzere üç tane nohut büyüklüğüne yakın taş vardı. Her taşın üzerinde bir kâfirin ismi yazılı idi.

Kuşlar önce Kabe-i muzzamanın üzerinden tavaf edip döndüler, sonra süratle Ebrehe’nin ordusu üzerine geldiler ve her bir taşı yukardan bir askerın üzerine bıraktılar.

Taşlar, Mahmûde hariç bütün fillerin ve askerlerin başlarından dikine girip delerek geçiyordu. Taşa hedef olan her asker ve fil derhâl ölüyordu.

Âyet-i kerîmede de bildirildiği gibi, ordu, yenilmiş ekin yaprağı gibi oldu.

Biraz önce koca koca laflar eden, bana kimse karşı koyamaz diyen Ebrehe, korkarak kaçmaya başladı. Dünyanın öbür ucuna kaçacak değildi ya! Zaten onu öldürmeye vazifeli olan kuş takipteydi. Aslında taşların asıl hedefi o idi. Ve ezelde tayin edilen öleceği yere gelince kuş son taşını üzerine attı. Taş tam bir isabetle Ebrehenin canını Cehennem’e gönderdi.

Cenab-ı Hakka karşı durmanın cezasını canlarıyla ödemiş oldular.

Kâinatın Sultânı geliyor

Âlem mahzûn, varlıklar mahzûn, gönüller mahzûnde ve yüzler gülmeyi unutmuştu. Allahü teâlânın, diğer mahlûklardan üstün olarak yarattığı insanların, Cehennem’den kurtulmalarına sebep olacak bir kahraman lâzımdı. Nitekim doğmasına çok az bir zaman kalmıştı. Âlem, Âdem aleyhisselâmdan bugüne kadar, temiz alınlardan temiz alınlara geçerek gelen nûrun sahibini karşılamak için hazırlanıyordu.

İnsanlara ve cinne ebedî saâdeti gösterecek Eşsiz İnsan geliyordu!...

Şefkat ve merhamet menbaı, Rabbi’nin ahlâkı ile ahlâklanmış Yüce İnsan geliyordu!...

Makâm-ı Mahmûd sahibi, şefâatçilerin Baştâcı geliyordu!...

Kâinatın hocası, varlıkların özü, insanların Efendisi geliyordu!

Mahşer gününün imdâda yetişicisi, peygamberlerin Sultânı geliyordu!...

Allahü teâlânın Habîbi, sevgilisi, hürmetine yaratıldığımız, âlemlere rahmet olan Sevgili Peygamberimiz geliyordu!..

Peygamber Efendimiz, Hazret-i Muhammed Mustafâ “sallallahü aleyhi ve sellem” geliyordu...

Bu gelen ilm-i ledün sultânıdır,

Bu gelen tevhîd-ü irfân kânıdır.

Bu gelen aşkına, devreyler felek,

Yüzüne müştâk durur ins-ü melek.